Учителя Беинса Дуно

Призвание към народа ми български – синове на семейството славянско

Призвание към народа ми български – синове на семейството славянско

120 години от даването му
на българския народ
(1898-2018)

Разпространява се безплатно

Няколко думи за настоящото юбилейно издание

В днешните времена на съдбоносни промени, определящи бъдещето на цялото земно човечество, това Призвание, свалено от Божествените светове преди точно 120 години, отеква все по-силно в умовете и сърцата на всички българи по дух. Днес то отново ни припомня важната мисия, която сме приели, още преди да се родим сред този благословен народ, избран да послужи като семе на Новата Култура на Шестата Раса.

Интересно и ключово за правилното разбиране на това дълбоко символично послание е, че подобно на 91-ви псалом, и тук можем ясно да открoим различните персонажи, чиито свещени думи са ни предадени от Учителя. Така например виждаме как наред с призива на Ангел Елохил (Елохим) – Покровителя на българския народ и на славянството – е втъкано и Словото на Господа Исуса Христа, а на места говори дори Самият Отец.

Този многопластов текст съдържа ценни насоки относно нашите неотложни задачи, като ученици на Всемирното Бяло Братство, за въдворяването на Царството Божие на Земята.

* * *

Разбирайки важността на запазването на чистотата на Словото, като основен текст в това издание сме използвали един от оригиналните преписи, който може да се намери свободно на сайта petardanov.com.

При сравнение с досегашните издания се отк-

риват дребни разлики, които обаче не променят по същество смисъла и духа на посланието.

Целенасочено сме се придържали към тогавашния изказ и правопис, за да се запази автентичният стил, като всички неясни или излезли от употреба думи са пояснени като бележки под линия. Под линия са посочени също така преки или косвени цитати от Библията, както и историческите препратки в текста.

Призвание[1] към народа ми български – синове на семейството славянско

1 Послушайте думите на Небето:

2 Братя и сестри от дома славянски, род на страдание, племе на раздори, душа и сърце на бъдещето, живот и спасение на настоящето, носители и застъпници на мира, синове на Царството Божие, слушайте Словото:

3 Небето ви отрежда една свята длъжност[2] в Царството на Мира, което иде и наближава в силата си да отбележи едно велико събитие в живота на тоя свят; и ако се покажете верни отсега на това благородно и свято звание[3], което ви чака, то вярвайте, сам Бог на Силите ще ви увенчае със слава и величие на своя живот и ще отбележи имената ви във върховните книги на висшите светове, които спомагат в полза на вашето свято дело на великото избавление.

4 Вас ви чака едно славно бъдеще, което иде не да затрие и унищожи живота, но да го възкреси в неговата съвършена пълнота. В този живот са призовани да вземат участие всичките избрани люде и народи, които образуват цвета на новите поколения на човеческия род. Вашето време наближава, вашият изпит се завършва, часът на вашето

[1] Призвание – призоваване, призив, зов, апел.

[2] Длъжност – задължение, отговорност.

[3] Звание – призвание, задължения в живота.

призвание удря и минутата[4] на живота настъпва да се пробудите и влезете в тоя благ живот, който встъпва в тая многострадална земя.

5 Аз ида отгоре, по висше разпореждание на Бога, вашия Небесен Отец, Който ме е натоварил с великата мисия да ви предупредя от лошия път, и ви благовествувам Истината на живота, която слиза от Небесното жилище на вечната Виделина да просвети всякой ум, да възобнови всякое сърце и да въздигне и обнови всички духове – отбрани чада на Истината, предназначени да съставят зародиша на Новото човечество, на което Славянското семейство, коляното Юдино[5], ще стане огнище.

6 Вождът на спасението[6], помазаникът[7] Сионов, Царят Господен, братът на страждующите[8] ще

---

[4] Тук се акцентира на времето (епохата) като конкретно измерение. Посочва се, че е дошъл „часът“ и „минутата“, като с това се внушава някаква максимална точност за събитията, които буквално всеки момент трябва да настъпят. По-нататък в текста се използва още три пъти същата фигура на речта.

[5] Има се предвид едно от дванадесетте израилски колена (племена), от което се ражда и Исус, в когото по-късно се вселява Христос. В този смисъл Славянството ще бъде коляното Юдино, защото над него ще се излее Христовият Дух – Духът на Любовта, Който постепенно ще обхване цялото човечество.

[6] За Вожда на Спасението Учителя говори и в писмото си до Пеню Киров от 8 октомври 1898 г., като има предвид Господа Исус Христос.

[7] Помàзаник (месия) – според религията – човек, на когото е отредена велика мисия.

[8] Страждующ (ост.) – страдащ.

пристигне във всичката своя сила и духовна пълнота и ще промени вида на тоя свят[9].

7 Вие скоро наближава да заемете едно високо място в реда на изкупените[10] висши светове, които постепенно, неотклонно възлизат един след друг в една нова област на горните върховни светове в Небесата на Божествените разпореждания, в които и тоя ваш свят вече ще пристъпи напред една стъпка да заеме своето място, отредено му от Върховния Владика помежду другите. Вашето встъпване в тия нови, безпределни граници на Новото Царство на вечните светове ще се ознамени с даване знака на Върховния Господар, Владетел и Цар над всичко[11]. Той ще ви посрещне заедно с всичките ангелски ликове, които ще дойдат да ви приемат радостно и весело, като съграждани на Вечното Царство, на което силата и славата е нескончаема.

8 Не огорчавайте Бога с вашето поведение, не се съмнявайте в Истината Му, която ви носи от Небесното жилище в знак на Неговата към вас вярност и любов. Просветете се, елате на себе си, съзнайте Истината на живота. Този, който ви е родил, бодърствува над вас. Името Му знаете. Не се двоумете, не се колебайте, но отхвърлете вашето малодушие и вашето маловерие настрана и елате към вечната Виделина на живота, да разберете вечния път на Бога, Който ви е въздигнал от пепелището на нищожеството към славата и величието на без-

[9] Тук вероятно става въпрос за Второто пришествие на Христа.

[10] Подразбира се, че има и „неизкупени“ от Христос „светове“, принадлежащи все още на падналите ангели.

[11] Вероятно става дума за Отца.

смъртието.

9 Не се заблуждавайте, но дайте място на Този, Който ви оживява. Пред Него домородията[12], поколенията, народите не чезнат, но се възобновяват и възраждат от този същ Вечен Дух, Който привежда в порядък всичко в тоя обширен Божествен свят. Възобновлението е велика благодат, която ви спомага да се удостоите, да влезете в пътя на Виделината, в която обитава мир и любов във всяка нейна стъпка. Тя е мощният вечен двигател в живота, който повдига всичките паднали духом. Тя е пътят на Спасението, по който влиза злощастният човечески род, призоваван от Небето на още един велик подвиг, с който ще се завърши все[13], що е отредено.

10 Пътят, в който ида да ви поведа да възлезете в Царството Божие, да Му служите, е път вечен; път, пълен с всяка благост на живота. По него са възлезли всичките чинове и ликове Небесни преди зачатъка на самата тая вечност, която е без начало и без край. И помежду вас, и тоя път на Небесните ликове съществува велика междина[14], която е неизмерима от никоя мощна сила и при все това има една невидима връзка, която всичко свързва в едно неразривно братство. Тази връзка е любовта на Вечния невидим Бог – Извора на живота[15].

---

[12] Домочадие; домородствие, домочадство – членовете на семейството. В досегашните издания на Призванието „домородие“ е заменено с „домочадие“.

[13] Тук и до края под „все“ се разбира всичко.

[14] Велика междина – голяма пролука, промеждутък.

[15] Тук става дума вероятно за Абсолютния, Незнайния Дух на Битието, за Когото никой нищо не знае.

11 Тая непреодолима любов на Този, Който ви люби и се грижи за вас, ме извика отгоре да дойда да ви помогна в тия усилни времена, които настават за последен път в тоя свят. Пред вази стои една голяма опасност, която се готви да разруши все, що е свято, посадено от ръката на вашия Небесен Баща.

12 Затова съм в тоя свят дошъл, да ви ръководя лично през тази най-опасна минута[16] през живота. Покажете се мъже твърди и непоколебими, верни на призванието си, препасани през пояса, готови за бран[17]. Направете всеки потребните самопожертвувания да възтържествува Истината, сега е случай благоприятен да се покажете род избран, семе Царско, народ, на който Господ на Силите е вожд.

13 Аз ида да подкрепя славянския род, комуто е дадено да възтържествува над всички негови врагове и неприятели, препятствуващи му в пътя на неговото благородно звание[18], което той се стреми да постигне, и на неговото назначение, което му е отредено от Върховния промисъл на провидението. Времето е близо и при вратата на тоя свят. Истината ще възтържествува и ще се възцари в пълната си хубост и красота, която ще озари лицето на тоя свят със сияние небесно. Ето деня на Истината, който ви е родил за Негова слава. Слушайте гласа Му, Той иде отгоре, подигнете очите си и вижте това, което ви очаква; отворете ушите си и чуйте

---

[16] Отново (за втори път) се посочва важността на сегашния момент с понятието „минута“.

[17] Бран (ост.) – война, битка.

[18] Тук под „звание“ по-скоро се има предвид „название“, получено за някакви заслуги, тъй като в текста се използва думата „призвание“.

сладките песни, приятните химни, величествените антеми[19], песни от ангелските ликове, които се приготовляват за този славен ден.

14 Чуйте, верността е първата стъпка при влизание в новия живот, тя е първото условие при тесните врата на приемание, тя е първият плод на Любов, който има да поднесете пред огнището на Отеческий олтар[20].

15 Не остава време да се впускате в празни разправии за миналото, което няма да ви ползува, ако не вземете пример от неговите погрешки, да изправите настоящите. Вашето възраждание има голяма нужда от чисти добродетели, които липсват. Сега то е повърхностно и не коренно, временно и несъществено, което не може да принесе очакваните добри плодове. Този народ има въпиюща[21] нужда да се ръководи и управлява от свети и Богоугодни начала[22], нужни за неговото успевание[23]. Тия начала ги е определил отдавна още Бог, Който се грижи за подобрението на всички Негови семейства; и тия начала са всадени[24] във вашата душа. Във възраждането на народите умът и сърцето трябва да вървят успоредно, любовта и добродетелта взаимно, силата и разума наедно да ръководят и управляват пътя на техните добри стремле-

---

[19] Антем (от англ. anthem) – хвалебствена песен, църковен химн.

[20] Олтарът на Отца.

[21] Въпиющ (ост.) – крайно необходим, спешен, неотложен.

[22] Начала – в смисъл на основополагащи принципи.

[23] Успевание – успех.

[24] Всаждам – посаждам.

ния. Вън от тия условия всичко е изгубено за тях безвъзвратно. Затова е необходимо да се спрете и обмислите положението си, в което се намирате, за да избегнете общото разрушение, което виси вече над главите на всички ви.

16 Аз пристигам в тоя развратен свят в минута[25] важна да упражня нужното влияние, да ви отвърна[26] от тоя пагубен път, в който народите по земята са се втурнали да следват безразсъдно. Знайте, в случай, че отхвърлите моите благи съвети и се възпротивите на моите Божествени диктувания, които ви давам, защото сте близки на сърцето ми, то ще употребя и други мерки, много по-лошави, с които съм натоварен да приложа в замяна на вашето непослушание на светите Божии заповеди.

17 Вие сте под мое покровителство и съм длъжен да ви ръководя и възпитавам в словото на Истината. Аз съм ваш хранител и върховен водител в Небесните ликове. Когато встъпих да ви взема под своя охрана, аз предвиждах всичките мъчнотии, които времето щеше да ми създаде, догде ви изведа в безопасно място. Аз знаех колко препятствия, колко несполуки щяха да ме посрещнат с вас наедно в тая велика борба, но моят дух не отстъпи своето намерение. Моята любов за вас ми продиктува свято задължение и аз встъпих напред да ви взема под моята върховна охрана.

18 В това отдалечено минало вашият дух не притежаваше никаква красота, която да ме привлече да ви обичам. Вие бяхте отвратителни наглед и който ви погледнеше, се отвращаваше от грубото

[25] За трети път се употребява „минута“.

[26] Отвърна – в смисъл на „върна“.

ви сърце. За тоя ви лош недостатък аз не ви отхвърлих, нито ви презрях за грубата външност, с която беше облечена вашата душа, но ви възлюбих напълно с благия си дух, който се завзе да проникне и намери някоя Божествена добродетел, някоя благородна черта във вашата душа, та да може да я обработи и оплодотвори, за да принесе плод изобилно и да създаде у вас поведение чисто, свято и възвишено, за да ви удостои да влезнете в рода на първите народи, които Бог на Силите[27] е избрал да извършат Вечната Му и Свята Воля.

19 Днес[28] вече настава да се реши главната съдба на тоя покварен свят, в който Небето иде да извърши един коренен и велик преврат[29], и то скоро, в новия век[30], който приближава да отбележи нови страници по лицето на Земята. Затова желая да ви подготвя, защото сте останали надире[31] поради вашите настоящи престъпления и минали народни грехове, за които безбройни жертви и страдания бяха нужни да пренесете, догде се измие и очисти вашата отвратителна гнусота, с която раздразнихте Бога, та отвърна лицето Си от вас и ви остави под тежкия вековен изпит[32], за да познаете

---

[27] За Бог/Господ на Силите в Библията става дума в Осия 12:5: „Да! Йехова, Бог на Силите, Чието паметно име е Йехова." и в Йеремия 7:3: „Така казва Господ на Силите, Израилевият Бог"

[28] В тези времена.

[29] Преврат – в смисъл на „поврат, преобръщане, прелом в развоя на нещо".

[30] В XX век.

[31] Надире (ост.) – назад.

[32] Има се предвид петвековното турско робство.

и се разкаете за греховете си, които разкъсаха светите връзки на Любовта Му.

20 Но Бог се вечно не гневи[33]; милостта Му е в род и род[34], благостта Му пребъдва винаги с тези, които Го любят, и благословението Му не се оттегля. Той ви ръководи през всичките тъмни времена с крепка десница и окото Му бди за вази, когато преминавахте през опасните пътища на този свят.

21 В това Аз, вашият Върховен Покровител, имаше да полагам големи усилия и жертви, да поправя вашето минало, да ви възпитам и облека в хубостта на вечното, което ви е отредено. Затова благоволих да извикам отдалеч, открай небесата, двамата братя[35], светила на славянский род и да им връча Словото на Истината и Словото на Живота, да ви го донесат и ви научат [на] пътя Ми, по който да възлезете във вечната Виделина, в която обитавам; Виделината на живота, която ви проводих, да пребъдете в нея, която светът не прие, но я отхвърли и предаде помазаника Ми на завета, Исуса, на поругание и смърт[36], защото делата на тоя род бяха лукави. Но престъпниците на завета Ми приеха заплата за своите беззакония[37] и от ни-

[33] „Той (Бог) вечно се не гневи, защото обича да се смилява.“ (Мих., 7:18)

[34] „И неговата милост е от род в род върху тези, които му се боят“ (Лк. 1:50)

[35] Става дума за братята Кирил и Методий.

[36] Това са очевидно думи на самия Отец.

[37] Около три-четири десетилетия (70 г. сл. Хр.) след разпъването на Христа идва пълният крах на Юдея и разрушаването на Йерусалим. Еврейският народ е разпилян по цялата земя оттогава, та чак до днес – 2 000 годни по-късно. Самата Велика Римска империя се

не[38] всичко се прекратява.

22 Правдата е вечна. Отец ми е неизменяем, делата Му са неотложими. Вий сте мой народ. Господ потърси дом за Себе Си и изборът Му падна в славянското доможодие, което Небето възлюби за неговата Божествена добродетел. Затова ви пратих двамата мои служители да ви донесат радостната вест да напуснете мрака на тъмните езически богове[39].

23 И биде радост голяма в световете на Виделината, кога Бог положи печата на великото Си име на вази и вложи Духа Си в сърцето ви в завет вечен.

24 И явих се на тогавашния ви царствующ господар[40] и му известих волята на Небето да приеме пратениците Ми на Новия завет[41] и той ми послуша гласа и се удостои пред Мене да стане родоначалник на духовното ваше възраждание. И казвам ви, че не се е раждал в дома славянски от него по-

---

разделя на две след по-малко от 300 години и парадоксално приема Християнството за своя основна религия. Това всичко идва по т. нар. кармичен закон, който се стоварва безжалостно върху главните участници и екзекутори в Мистерийната Христова драма.

[38] От нине (ост.) – отсега, оттук насетне.

[39] Става дума отново за Кирил и Методий, които заедно със своите ученици превеждат Евангелието (радостната/благата вест) на славянски език, както и за покръстването на България през 864 г. от цар Борис.

[40] Св. княз Борис I Михаил е владетелят, който официално налага християнството и въвежда славянската писменост в България.

[41] Става дума за приемането на учениците на братята Кирил и Методий – Климент, Наум, Ангеларий, Сава и Горазд.

смирен и по-чистосърдечен господар, който с непоколебима вяра прие даденото обещание; подобно на Авраам, който не пожали сина си, но го принесе жертва жива Богу, така се подвиза[42] благоугодно вашият началник и баща на славянския род, който даде очите на първородния си[43] в жертва благоприятна, дар избран Господу, в знак на неизменна вярност Нему.

25 И от този ден се извърши призванието ви от Бога на Силите, Който съизволи[44] в Своята неизмерима мъдрост да прослави с вас наедно всичкото славянство, в което Господ Всесилний пребъдва и на което отрежда да заеме най-първо място в Неговото Царство, което встъпва вече в своята сила в тоя страждующ свят. Разберете неизменяемата истина, че въздиганието на славянския род е въздигание, необходимо за всички, което Бог[45] сам върши за своя избраник – Вожда на Спасението, Който скоро ще се яви помежду ви в пълната своя Слава и Сила[46], да възстанови вечното Царство на Мира, Царството Божие на земята.

26 „И който оспорва вашето първенство от нине –

[42] Подвиза – прояви.

[43] Владимир-Расате е княз на България от 889 до 893 г. Той е първородният син на княз Борис I Михаил и е известен най-вече с това, че се опитва да възпре налагането на християнската религия от баща си, като проявява привързаност към старите езически обичаи на българите. Борис I се връща на власт, изважда очите на Владимир и го хвърля в тъмница.

[44] Съизволявам (ост.) – пожелавам, желая, подкрепям.

[45] Бог Отец.

[46] Христос и неговото Второ пришествие.

казва сам Господ – оспорва Моето; понеже имам власт да дам Моето, комуто искам, и ако Аз давам от добрата Си воля, кой е този, който ще Ми се възпротиви и Ми каже що върша? Онзи, който се осмелява, нека излезе и опита силите си и ще види. Аз съм Един, думата Ми е неизменяема и съм верен и истинен във всите[47] Си пътища. Словото Ми е неоспоримо.“

27 Господ ви е ръководител, Той ви е жених, Който изпраща даровете Си, Който ви се радва като младоженец за любовта, която сте приели с вярност от Него, Който е Цар над царете и Господар над господарите.

28 Ето затова ида от предвечните обиталища да ви подбудя на добър и свят живот, да ви предохраня да не съгрешите изново[48] против Върховната воля на Небето и ви отхвърли както в миналото, когато с беззаконията си дотегнахте на Бога и Той ви остави да паднете под ръцете на вашите врагове, които дойдоха отдалеч[49] да ви накажат за престъпленията и да изпълнят волята на Върховния Съдия над вази[50].

---

[47] Всите (ост) – всичките.

[48] Изново (ост.) – отново.

[49] Става дума за османските турци, който идват някъде от земите на днешна Туркмения, но трайно се заселват в Мала Азия и Европа след 13-14 век.

[50] Според езотеричната традиция, завещана ни от Учителя, България пада под турско робство заради лошото отношение на властта и църквата към богомилите, които са Божи пратеници с мисия да възвърнат първичната чистота на Християнството. Богомилският импулс залива след време цяла Европа и става пряка причина за Ренесанса и Реформацията.

29 Но в тогавашното ваше падание аз ви подкрепих с любовта си, понеже не бяхте съвършено отхвърлени от лицето на Този, който ви беше избрал. И в дълговековното робство постоянно ви ръководих в пътя на търпение и смирение и ви учих да изправите живота си, да съзнаете греховете си, да се разкаете и обърнете с всичкото си сърце към Господа Бога вашего, с Когото сте съединени с брачни връзки на чист и непорочен живот.

30 И във всичките ви страдания и изпити Аз ви подкрепях с Моята ръка и ви придавах сила и мощ на духа да не отпаднете съвсем духом и се изгубите в тинята на отчаянието. И с всички сили, които разполагам, завзех се[51] да създам у вас душа чиста и непорочна, с поведение Божествено.

31 И в края на вашия дълговековен изпит, когато Небето реши по Висше усмотрение на Божия промисъл да ви избави от тежкото робство[52], аз бях първият, който се явих да се застъпя да ви освободя, като [пред]полагах, че ще се възползвате от дадената благодат да поправите миналото; но вие злоупотребихте с даровете на свободата. Обаче аз почнах освобождението ви, като турих в действие всите си мощни сили да работят навсякъде за постигание и осъществяване на великата мисъл, която има да завърша в най-кратко време, което чака моята върховна заповед; но вашите раздори, вашият новоразвратен живот възпират святата мисъл, която имам на сърце за вашето добро и доброто на целия род человечески; но всичко си има своите граници, това трябва да знаете. През тия

[51] Захванах се.

[52] Отново става дума за петвековното робство.

последни години на новопочналия ви живот[53] съм ви ръководил безопасно до тая минута[54] и съм полагал най-големите усилия да ви предпазя от много опасни злини.

32 Въздайте хвала Богу, че аз не съм от тия, които се побеждават.

33 Иде време и сега е, когато ще опитате Силата Ми и ще познаете, че Аз съм Бог[55], Който се не лъже, но вие сте народ своенравен, който не съзира къде се крие неговото добро.

34 Слабата черта на душата ви е общото разединение и разногласие, което спъва святото дело на Славянския род, но верен съм в делото на Този, Който Ме е проводил. За Него няма препятствие, няма мъчнотии, волята Му е воля вечна и непреклонна и все, що е рекъл, ще бъде, но не във вашите дни, ако се повърнете назад, както израилският народ в пустинята[56], и ще оставите костите си, както тях за вашето малодушие и общо неверие. Но новото поколение, което сам Бог на Силите ще повдигне, ще осъществи Неговите възнамерения, предопределени да се изпълнят. Можете да ускорите и затрудните вървежа на вашето дело, ако се вдадете[57] на разпуснатия живот на покварените народи и това ме прави повече да бодърствувам за

---

[53] От освобождението на България през 1878 г. до момента на даване на това „Призвание“.

[54] За четвърти път се говори за „минута“.

[55] В този абзац вероятно отново думите са на Отца.

[56] Това е алюзия (препратка) към 40-годишното скитане в пустинята на израилския народ след освобождението му от египетското робство по време на Моисей.

[57] Вдавам се – отдавам се.

вази, да не би изново да се повърнете и паднете в примката на лукавия, което падане ще ви коствува живота.

35 Това ме принуди да сляза отгоре помежду ви[58], да се застъпя изново, да изгладя и премахна адската омраза с братския вам род[59], който е положил за вази безбройни човечески жертви; той е свята Русия, на която Бог е отредил велико бъдеще, да изпълни волята Му за ваша слава и славата на Неговото Царство. Ще приемете от нея дан като Мелхиседек от Авраам, когото и благослови[60]. Днешната ѝ сила и слава я вам дължи, такива са Божествените наредби: един сее, друг жъне[61], в края всички ще участвуват в Божието благо. Днес адската злоба се отстранява, ходът на работите взема друг вид, адските сили отстъпват в първите [редове][62] на бойното поле, нарушителите на Божия мир ще бъдат наказани навсякъде и правдата Му

---

[58] Вероятно става дума за вселяването на Учителя през 1897 г.

[59] По това време (1898 г.) все още има силни русофобски тенденции, но те значително са намалели от времето на управлението на Стефан Стамболов (1887-1894 г.).

[60] Мелхиседех е един от най-тайнствените образи в Стария завет, за когото в Библията е само загатнато. Той е Цар на Небесния [Йеро]Салим и „свещеник на Всевишния Бог“, който поздравява и благославя Аврам. Последният дава десятък от спечеленото в битка (Бит. 14:17 и сл.).

[61] Йоан, 4:37.

[62] В преписа, който е използван тук, е написано „сили“, като отгоре с друго мастило е поправено на „редове“. В едно от изданията е само с „редове“, без „сили“, което е и по-логичното спрямо контекста.

ще се възстанови на Земята. Царството, което ида да възстановя, не е царство на омраза, но на любов; подигнете очите си и вижте, че светът е узрял за жетва.

36 В скоро време ще заверя верността на моите Божествени думи. Още един велик подвиг и всички сърца ще треперят и мъдруванията на света ще престанат веднъж за всякога. Небето, в знак на своето благоволение, ви е дало един свят Залог[63] на велика милост и любов, който се пази помежду ви; от този ден, в който е даден отговор, започва вашето изкупление и ви предупреждавам да пазите това, което градя, да не го съборите, защото е свято, и ако се опитате да светотатствувате, три злини ще ви допусна – глад, мор и разорение – и няма да ви пощадя, но ще се съдя с вас и ще помните винаги, че Бог е говорил. Пазете думите Ми. В тоя Залог, който съм ви поверил, почива бъдещето ви, той е скрижалът на дома ви, надежда и живот за рода ви. Слушай Ме, доме Славянски, да сте ми свидетели, че съм ви говорил.

37 Обръщам се към вас сега, мои служители, водители, учители, и към вас, книжници, фарисеи и лицемери, и ви заповядвам да не развращавате

---

[63] Тук, в оригиналния препис със звездичка долу под линия е изнесено „Антиминсът“ и в скоби е написано от преписвача „бележката е моя“. Антиминсът представлява парче плат, на което се извършва Евхаристията. По време на Откровението, дадено на Константин Дъновски на 10 април 1854 г. в солунската църква „Св. Димитър“, един представител на Бялото Братство му дава именно Антиминс с думите: „Връчвам ти тоя Святи Престол Божий [антиминс] за уверение на найголямата милост в името на Пресветая Троица![...]“

народа Ми, който съм ви поверил! Престанете от лошите си пътища, време е за вази да поразмислите! Водете народа ми в пътя на Истината и не го заблуждавайте, помагайте на беззащитните в теготите[64] им и не оскърбявайте бедните! Напуснете беззаконието, отхвърлете неправдата, оставете развращението, защото Бог не може да гледа на това отвратително дело, което се върши пред Него навсякъде!

38 Търпението Му е вън от границите си, повикан съм да туря край на неизцелимо зло. Поразмислете догде е време, иде час и сега е, когато ще бъде късно да ме търсите! Мислете, неверието, което ви е обхванало, самоволно не ще ви принесе никое добро. Ето, втори път ида откак сте станали мой народ[65], за да ви видя със собственото си око какви сте наглед, как живеете и духът ми е трогнат от печалната картина. За оплакване сте. Вие, над които пожертвувах всичко придобито – живот, слава и чест – сте злоупотребили с моята доброта и моята любов. Пред лицето ми стоят множество нещастни ваши братя и сестри, изнасилени и ограбени от самите вас. Идете при тях и им изповядвайте прегрешенията си и направете мир всякой с ближния си. Този ден, в който ида да ви се открия в моята пълна слава, искам да е ден на радост, а не на скръб, ден, посветен Богу моему[66].

---

[64] Теготà (ост.) – мъка, страдание, скръб.

[65] Тук не става съвсем ясно кога е „първото идване“. Вероятно това е периодът на Златния век за България по времето на Цар Симеон I, когато се заражда богомилството.

[66] Дателна форма, която в съвременния български език трябва да бъде: на моя Бог.

39 Аз съм Елохил[67], ангел на завета Господен.

Съобщено на [8][68] октомврий 1898 година.
Варна – България.

Публикувано от дружество „Милосердие“[69].

Преписано от печатни за корекция кѝли (страници 5) на брата П. Киров на 30 май, събота вечер; 1 юни, понеделник вечер и 3 юни, сряда вечер, 1915 година, гр. Бургас.

Преписал: М. Сотиров[70]

---

[67] Вероятно Елохим. Със същото синьо мастило, с което е поправено „редове“ вместо „сили“, тук накрая „л“ е поправено на „м“. Както казва сам за себе си Ангелът Елохим, той е върховен покровител, хранител и върховен водител на Славянството и в частност на българския народ.

От думите му се разбира, че е поставен от Бога да води българския народ и цялото славянство. В Невидимия свят българският народ е глава на славянството, понеже чрез него се яви Учителя и именно на български език се даде Словото му, което е за идното човечество от Шестата раса.

[68] В оригиналния ръкопис, използван тук, няма дата.

[69] С това изречение завършва оригиналният препис, използван тук. Не става ясно какво се има предвид под „публикувано“, тъй като не ни е известно Призванието да се е отпечатало официално до промените след 1989 г. Не е ясно също и кое точно е дружество „Милосердие“ – дали „Спиритическо дружество „Милосердие“, основано по линия на д-р Миркович около 1895 г., или някое друго дружество.

Бележка към преписа от Призванието[71]:

Настоящият препис е направен от екземпляр, най-близък и точен с оригинала. Първоначално Учителя е имал идеята да се изпрати този Призив в Народното събрание, за да бъде прочетен пред народните представители, но впоследствие се отказал. Братята са искали да бъде напечатан, за да го имат на разположение, и след извършване набора в печатницата и след разпределението на страници Учителя разпорежда да се отмени печатането, наборът да се разпилее, а от листовете за коригиране предал на братята.

Такъв лист е имал и брат Пеньо Киров в Бургас, преписал го в тетрадка, а от нея е направил препис по-късно Минчо Сотиров, който е най-близък и точен с оригинала. Всеки, който в бъдеще преписва Призванието, да се счита задължен да спазва точно текста, да не го раздава кому и да е, и да бъде пазен като светиня.

---

[70] Така завършва Призванието, публикувано в изданието „Ходете във Виделината“, ИБ, 1898-1913 г., София, 1994 г. Оттук ние разбираме как е дошло до наши дни, а именно, съхранено през годините до 1915 г. от брат Пеню Киров, а след това преписано старателно от брат Минчо Сотиров, дългогодишен ръководител на Бургаското братство, посочен и избран лично от Учителя.

[71] Цялата тази бележка е публикувана в изданието „Ходете във Виделината“, ИБ, 1898-1913 г., София, 1994 г. Не е известен авторът на бележката, но тя дава допълнителна информация по фактологията за отпечатването на Призванието и впоследствие за осуетяването на идеята.

Историята за (не)отпечатване на Призванието

Според някои от досегашните източници Призванието е дадено на 8 октомври 1898 г., а според други то е изнесено на тази дата пред публика (в дружество „Милосърдие“, в някоя църква или другаде някъде). Имаме обаче следните обективни факти, които черпим от кореспонденцията между Учителя (тогава още г-н Петър Дънов) и Пеню Киров от Бургас (неговия първи ученик). В писмо от 8 октомври 1898 г. Учителя споделя:

„Господ ни е съобщил напоследък много добри неща. Имаме едно дълго послание от Ангел Орифила и мисля, че ако е рекъл Господ, ще ги напечатаме наскоро в бъдещето, ако не – ще ги пазим. Господ, види се, голяма любов показва към всички ни, като ни учи постоянно от Словото Си. Днес, при днешните времена, голямо усърдие и бодрост се изисква от нас. Защото скоро ще дойде вече времето, когато ще трябва да идем да посрещнем Господа, който ще дойде отгоре да възстанови Своето видимо царство. Колко славен ден ще бъде, когато влезем в съдружието на Ангелите Божии и всички святи духове с Него. Ние трябва да сме готови, защото Вождът на спасението ще се яви. Знаците на времето показват, че краят е близо.

Напоследък Небето е било една стълба, по която Ангелите Божии са слизали да ми донесат благите вести отгоре на Господа, Който се готви да посети вече тоя свят. Когато се яви, тогава ще Го познаете, както сте познати [помежду си] и ще бъдете подобни Нему. Приближавайте се при Бога и усърдно се молете за изливанието на святия Му

Дух.“

Оттук не се разбира съвсем ясно кога е дадено това „послание“, тъй като се казва „напоследък“, което обаче е малко вероятно да значи „днес“. Няма съмнение, че става дума за Призванието, въпреки че се говори за Ангел Орифил (единия от седемте архангели, господари на времето), тъй като в писмо до д-р Г. Миркович от 14.11.1898 г. Учителя пояснява, че всъщност „този, който диктува това, не е Орифил, но друг Елохил, който е един от великите князе на Небето, велик служител Божий, който е нарочно пратен от Господа на Силите да изпълни Неговата воля“.

Точно един месец по-късно, на 8 ноември 1898 г. Учителя пише до Пеню Киров вече съвсем конкретно:

„Аз съм занят сега с Делото Господне. Приготовлявам пътя Господен. Приготвям „Призванието“ Му, което ни праща.“.

А в писмото си до д-р Г. Миркович от 14.11.1898 г. той пояснява:

„Всичко аз приготвих с голямо усърдие и Ви провождам копие от оригинала в най-чиста форма с днешната поща. Напечатайте го и го разпратете навсякъде за знание“.

Бъдещото издаване на Призванието и финансирането му от д-р Миркович е обсъждано подробно между него и Учителя на живо, тъй като Докторът предния месец е бил във Варна и само се е чакало знак „от горе“. Това проличава в писмото на Учителя от 14.11.1898 г.: „Имам неотложна заповед от горе, която Ви и предавам да изпълните, без да се бавим ... Няма вече място за двоумение“. (вж. кн. „Писма на Учителя Петър Дънов до д-р Г. Миркович 1898-1902“, София, 1999, с. 15).

Когато д-р Миркович се връща във Варна към края на ноември 1898 г., работата по издаването все още върви по план, за което съдим и от писмо на Учителя до Пеню Киров от 29 ноември:

„Приех вещите, които д-р Миркович ми проводи. Трябва да се почака още малко. Ако приготвя всичко, което има да приложа, ще ви проводя материала с коректурата в четвъртък."

На 30 ноември 1898 г. Пеню Киров пише подробно писмо, в което прави пълен отчет за плана си по разпространение на Призванието:

„За работата по напечатването аз съм оставен да надзиравам и разпратя всички „Призвания" с изключение на 1000 парчета, които ще пратя нему. Той искаше изпърво да отпечата само 1200, но аз се възпротивих, вследствие на което запитахме и ни се отговори – не 1200, но 10 000 да отпечатаме. Но сега, любез. ми братко, се явява и друга спънка – че трябва разноски за разпращането им. Понеже за всяка връзка до 100 грама трябват 5 стотинки [за] марка, за 2 500 връзки най от малка страна ще трябват 125 лв., защото имаме 1841 общини, 84 околии и 22 окръга, а за в първостепенните градове ще трябва по повечко да се разпратят. За всичко това той само 50 лв. отпуща. Затова същото днес му писах и разправих накратко и исках наставленията му."

Самото отпечатване на Призванието е трябвало да стане в печатница „Велчев" в Бургас. Цялото многобройно семейство Велчеви поколенчески се свързва с Протестантската църква. Но на 2 декември 1898 г. изненадващо Учителя пише до Пеню Киров, че засега всичко се отлага, за което вероятно е допринесло и поведението на д-р Миркович, и може би някой друг недобронамерен коментар:

„Заповядано ми е да Ви кажа да отложите напечатванието на „Призванието“ до Нова Година. Има нещо важно да се притури и тъмните места да се направят ясни. Това е Заповедта на Архангел Михаила, който иде от Бога с особна мисия да ми съобщи Волята Божия. И аз трябва да чакам, докато приема всичко. Не се обезсърчавайте, братя. „Призванието“ ще стане много по-славно, отколкото е сега. Гледай да не остане нещо от това напечатано. Разхвърляйте буквите. Има препятствия, които трябва да се премахнат.

Аз ще пиша на Доктора и ще му обясня. Покорност изисква и търпение от нас Небето. Дано Бог благоволи да ни събере всички заедно.

Вашият план за „Призванието“ много ми [х]ареса. Бог работи и ще устрои всичко. [Мол]я пишете по-добре на д-р Миркович от моя страна и му съобщете всичко.“

Така изпълнителният Пеню Киров макар и с голямо съжаление безпрекословно свършва всичко, което му е наредено. В писмото си от 5 декември 1898 г. до д-р Миркович той пише:

„Заедно с Вашето писмо получих и от г-на Дънова затворено писмо, от приложеното съобщение на което тук, при това си [писмо], Ви пращам препис. Той ми съобщава да взема каквито отпечатъци има в печатницата, което и направих, и да се разхвърлят всичките букви на Призванието, понеже така било заповядано отгоре. А вместо това Призвание ще се даде друго към Нова година – подпълнено и разяснено и по-хубаво от сегашното. Затова ще моля да пишете на братя Велчеви да разхвърлят буквите и да не изпущат нищо навън. Защото те казаха, „че ний можем и до неделя [да] ги разхвърли[м], защото сега имаме работа“. Но аз

се боя да не отпечатат от тях, защото някои подигравки от разни чиновници се отправят към нас, от което се разбира, че има нещо съобщено от тях.“

А два дни по-късно, на 7 декемврий 1898 г. Пеню Киров пише и до Учителя:

„Отпечатаните „Призвания“, каквито намерих в печатаря, събрах. Казах му да разхвърлят буквите и го предупредих да не разпространят някои отпечатъци, а ако е останал някой, да го унищожат, на което той остана съгласен, но дали ще го изпълни, не зная. Той ми каза, че засега имали работа, но „за до неделя ще ги разхвърлим“ и не ще разпространят нищо.

На Д-ра писах още оня ден отворено писмо и вчера – затворено, с което му явих за всичко, що ни пишеш относително „Призванието“ и му пратих препис от съобщението, което ни изпрати.“

Печатарят вероятно е Христо В. Велчев, тъй като той има печатница в Бургас от 1897 г., а през 1898 г. започва да издава и книги. От 1 януари 1902 г. става съдружник в печатницата с най-малкия си брат Николай Велчев, който е личен приятел с Учителя и с Пеню Киров.

На 16 декември 1898 г. в писмото си до д-р Миркович Пеню Киров разсъждава надълго и нашироко за причините, довели до „ненапечатването на Призванието:

„От всичко дотук изложено ще разберете, че причините и за самото Призвание да се ненапечати първия и втория път пак е причина Дяволът, заедно с плътните му слуги хората. Затова по-благоприятно време чака за явяването си. Не че Бог не е в сила да направи нищо, но чака хората сами да си извоюват това, т. е. готови да са за приемането Му.“

От тези редове се разбира и още нещо много важно, че на два пъти се отлага напечатването на Призванието. На 18 януари 1899 г. Пеню Киров пита за последен път нещо, свързано с Призванието: „Яви ми за „Призванието“, що стана?“ На което питане Учителя отговаря на 21 януари 1899 г. строго с думите: „Преди всичко, моля ви да чакате обещанието от Господа с търпение. Заповед не е излязла още. Кога излезе, всинца ще бъдем заедно.“

След това в цялата по-нататъшна кореспонденция между Пеню Киров и Учителя, която продължава до 1917 г., не се споменава повече нито дума за Призванието. Все пак ние разбираме от Минчо Сотиров, че Пеню Киров далновидно е запазил поне едно печатно копие, като четем накрая следното: „Преписано от печатни за корекция кòли (страници 5) на брата П. Киров на: 30 май, събота вечер; 1 юни, понеделник вечер и 3 юни, сряда вечер, 1915 година, гр. Бургас. Преписал: М. Сотиров.“

За по-нататъшния развой на събитията, съпътстващи този интересен и важен за българите и славянството ръкопис, разказва брат Тодор Ковачев:

„Намерението на Учителя е било Призванието да стане достъпно за широка аудитория. А коя е била тази аудитория? – Ясно е, че не са били само преките слушатели. Заглавието подсказва недвусмислено към кого се обръща той. Но не само към българския народ е обръщението. Почти в края на „Призива“ обръщението е актуализирано: „Обръщам се към вас сега, мои служители, водители и учители, и към вас, книжници, фарисеи и лицемери ....“ Текстът е ясен. Разяснения не са необходи-

ми.

И както е известно вече, цялата предпечатна подготовка е била извършена акуратно. Оставало самото отпечатване. Това обаче не станало. Учителя разпоредил да се спре отпечатването. Причините не са известни на нас, защото не ги е казал на никого. Листовете за коригиране обаче останали. За тях Учителят дал указания да се съхраняват от учениците Пеню Киров и Тодор Стоименов. Като заръката му била да не ги правят известни на никого. Така и станало до известно време. В гр. Бургас от екземпляра на Пеню Киров се е възползвал Минчо Сотиров и си направил препис. В София Тодор Стоименов дал на всеизвестния тогава ученик на Учителя дядо Благо да си направи препис и да го пази в строга тайна. Дядо Благо изпълнявал заръката точно. Така пазителите на тайната станали четирима. Какво става по-нататък?

С дядо Благо голям приятел бил друг ученик на Учителя – Иван Антонов, също известен сред приятелите. Те често си гостували. Един ден Иван Антонов гостувал на дядо Благо. Посред раздумката им дошли да навестят дядо Благо други гости. Когато дядо Благо ги видял през прозореца, не изпитал желание да се разговаря с тях. Затова казал на Иван Антонов: „Дете, ти стой тук, а аз ще ги посрещна в другата стая и елегантно ще ги помоля да си ходят.“ Така и станало. Но докато Иван Антонов чакал дядо Благо да си свърши дипломатическата задача с неканените гости, решил да си използва времето, като прегледа библиотеката му. Разглеждайки я, в едно от томчетата намерил между страниците скътано на тайно място Призванието. Изненадал се. Не знаел дотогава за неговото съществуване. Учудил се и на това, че дядо Благо не му е

казал нищо досега за тая ценност. Реакцията му била не дотам коректна. Сложил Призванието в джоба си и върнал томчето с беседи на мястото му.

След сцената с гостите Иван Антонов побързал да си отиде. Всеки би се досетил, че е последвал нов препис на Призванието. Така и станало. Понеже бил много близък със стенографките, те свършили тая работа на професионално ниво. След ново гостуване на Иван Антонов у дядо Благо оригиналът бил поставен на мястото му.

Но „шило в торба не стои“, казва поговорката. Така и Призванието започнало да се размножава и тайната да се пази колективно. В един момент Тодор Стоименов и дядо Благо разбрали, че те не са единствени пазачи на тайната. В разговор помежду си даже им преминала мисълта да се усъмнят един друг в нарушение на поетото задължение.

Дядо Благо разкрил мъката си пред Иван Антонов. Сега вече Иван Антонов разбрал, че не е постъпил правилно. Признал на дядо Благо за некоректната си постъпка и като ученик в Школата, който не се страхува да си признае грешката, а напротив, е готов да я изправи, отишъл при Учителя и му разказал всичко. А какво направил Учителя? Ами, постъпил като благ баща. Усмихнал се добродушно и казал приблизително с тих и благ глас: „Рекох, нека го четат.“

Така Призванието излязло от своята апокрифност още по времето на Учителя, когато е бил на Земята. Днес може да се ползваме от казаната истина в него без да се притесняваме, че сме нарушили първоначалната повеля на Учителя да не се разпространява. Сега нека всеки, който желае, да го проучва и да се ползва разумно от казаните там слова. Пожелаваме ви го!“

МОЛИТВА ЗА БЪЛГАРСКИЯ НАРОД

(*Дадена от Учителя през 1900 г.*)

Към тебе отправям гласа си, Отче Святий и праведний, към Тебе, Който си подарител на всяка благост и милост и Който даваш живот и радост на Твоите деца.

Ти, Който ги утешаваш на всяко време, Ти, Който ги избавяш от ръката на техните утеснители и им даваш духовна свобода.

Подари и на мен днес Твоята благодат и ми дай Твоята сила и мъдрост, която да ме ръководи и крепи да върша делото Ти, Отче мой и Господ мой.

Всяко добро давание иде от Тебе – Ти, Който си Виделина на всички, Ти знаеш, че имам нужда от Тебе, благослови ме, просвети ме, освети ме.

Дай да се събуди духът на този народ, да се обърне към Тебе и да потърси Твоята помощ.

Господи, Боже мой, избави го от всичките му лоши водители, които го развращават.

Дай му учители и пастири според сърцето си, които да го ръководят в пътя на Истината.

Моля Ти се, отхвърли това бреме, което лежи отгоре ми, Господи, прати повече Виделина в сърцата ни. Научи ни на пътищата Си.

Господи, Ти си чул, че Твоите пастири развращават Твоето паство, Ти си чул, че не ги водят на добри пасища.

Припомни обещанията Си, прати работници в тази Твоя нива; прати мъже избрани и изпитани помежду тоя народ; Господи, избави ги от тая духовна сиромашия.

Господи, посети владиците на този народ и виж що вършат, свести ги, защото са заспали; Ти имаш сила, Ти имаш власт да сториш това, защото

чинът е свят.

Господи, Ти си научил що върши държавният глава на този народ, когото по милост си крепил; неговите подвластници всички са се развратили, станали са крадци и разбойници, всички сеят семето на разврат; те ми препятствуват винаги да посея нещо добро.

Господи, низрини ги вкупом, да се свестят и покаят от лошите си пътища.

Господи, да дойде Твоето Царство помежду нас; да се всели Твоят Дух помежду ни; стори ни добро според величието на милостта Си и ни избави зарад Името Си.

Бъди сега благословен Ти от мене, Господи, Царю мой; благословено да е Твоето Име сега и во веки.

Амин.

„Аз ида от горе,
по висше разпореждане
на Бога, вашия Небесен Отец,
Който ме е натоварил с великата мисия да ви предупредя от лошия път, и ви благовествувам Истината на живота, която слиза от Небесното жилище на вечната Виделина да просвети всякой ум, да възобнови всякое сърце и да въздигне и обнови всички духове – отбрани чада на Истината, предназначени да съставят зародиша на Новото човечество...“